

ÚSPĚCH NEMĚŘITELNÝ PENĚŽI

TOMÁŠ BARČÍK

Věnováno doc. PhDr. Františku Buřinskému, CSc.
(in memoriam)

Úspěch neměřitelný penězi

Tomáš Barčík

Vydavatel: Tomáš Barčík – Success eBooks v Praze roku 2015
se sídlem Polská 60, 120 00 Praha 2. Číslo publikace 1.

Náklad: 2 000 ks

Obálka: Tomáš Barčík

Tiskárna: H.R.G. spol. s r.o., Svitavská 1203, 570 01 Litomyšl

© Tomáš Barčík – Success eBooks. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

ISBN 978-80-88090-01-4 (PDF)

1. vydání (eBook)

Objednávky knih:

www.successebooks.cz

info@successebooks.cz

ÚSPĚCH
NEMĚŘITELNÝ
PENĚZI

TOMÁŠ BARČÍK

Napsali o knize...

„Hledáte-li návod na spokojený úspěšný život a potřebujete-li k tomu nové šokující informace, sáhněte raději po nějakém sci-fi. Knížka Úspěch neměřitelný penězi vám pomůže ujasnit si určité zásady, správně je pojmenovat a uspořádat různě natočené hodnoty a jejich směry tak, aby na sebe navazovaly.“ — **Petr Tůma**, šéfredaktor časopisu CHOICE

„Úspěch neměřitelný penězi je velmi povedená kniha, která vám bude úžasným průvodcem správných myšlenek a uvědomění si toho, co opravdu chceme, zda to chceme a jak toho dosáhnout. Tato kniha mne obohatila mnohem víc, než jsem od ní očekávala.“ — **Kateřina Reimitzová**, podnikatelka a vydavatelka gastronomického titulu LA CUCINA ITALIANA

„První kniha, která se dotýká podobných témat, kterou jsem dočetl až do konce. Určitě doporučuji všem, kteří se chtějí vzdělávat, dosáhnout větších cílů, prožívají stagnaci nebo si jen potřebují utřídit myšlenky a uvědomit si chování sebe sama a chování druhých.“ — **Jiří Lejnar**, ředitel Hypocenter Modré pyramidy

„Udělejte si čas na tuto knihu, zastavte se a popřemýšlejte o tom, co je pro vás ten skutečný úspěch.“ — **Markéta Pflieger**, Job Search Coach

„Knížka Úspěch neměřitelný penězi je ‚fresh‘, nabízí čerstvý vítr a chuť do života. Určitě stojí za to mít ji někde nablízku a rozhodně ve své knihovně.“ — **Halka Baláčková**, kouč a trenér

Obsah

Předmluva	13
Úvod	15
Kapitola 1: Úspěšní a neúspěšní lidé	17
Charakteristika úspěšných a neúspěšných lidí	17
Využívejte zdroje	40
Inspirace a příklad	45
Umění naslouchat	50
Kapitola 2: Osobnost jako značka	55
Přistupujte k sobě jako ke značce	55
Kapitola 3: Sociální vazby reálného života	65
Člověk z masa a kostí	65
Vazby nezištnosti	72
Kapitola 4: Být vzorem neznamená být bez chyb	79
Nebojte se dělat chyby	79
Bud'te příkladem úspěchu	83
Kapitola 5: Hlavou proti zdi	87
Odhod'te strach	87
Vytvořte si vlastní pozitivní energii	93
Kapitola 6: Čas je relativní pojem	99
Věnujte pozornost podstatnému	99
Neztrácejte čas u televize a na internetu	105
Neztrácejte čas s nesprávnými lidmi	110
Kapitola 7: Vize je motor a cíl palivo	115
Vytvořte si cíl	115

Vizualizace pomáhá dosahovat cílů rychleji	117
Kapitola 8: Podmínky pro dosažení úspěchu	123
Sebetransformační technika	123
Druhá strana mince	130
Sami sobě brzdou	132
Využívejte příležitosti	134
Umění přijmout změnu	137
Kapitola 9: Měřítko nemateriálních hodnot	145
Vyšší měřítko úspěchu	145
Dělejte to, co vás baví	149
Kapitola 10: Co o mně řeknou moje děti?	153
Zanechte odkaz	154
Nadčasová značka	157
Kapitola 11: A co tedy peníze?	161
Soustředte se na dostatek	161
Zákon přitažlivosti	164
Použitá literatura	169

Předmluva

Úspěch není náhoda. Stojí za ním tvrdá práce, vytrvalost, učení, studium a různé oběti. Úspěch je také sdílená radost. Jsou to lidé kolem nás. Jsou to ti, kteří nás inspirují nebo následují. Nejdůležitější je ale skutečně milovat to, co děláme. Úspěšní lidé si stanovují cíle a rozvíjejí své životní plány. Cíl znamená směr.

Jako děti jsme věřili tomu, že se můžeme stát vším, čím chceme. Žili jsme beze strachu. Věřili jsme svým snům. Jako dospělí sníme o štěstí. Úspěch ale není klíčem ke štěstí. Štěstí je klíčem k úspěchu.

Co se stalo, že jako dospělí svým snům přestáváme věřit? Jsme příliš zaneprázdňeni strachem z neúspěchu, nebo jsme už zapomněli, jak úspěchu dosáhnout?

Nebojte se dosahovat svých cílů právě s touto knihou.

Tomáš Barčík

27. března 2015

Úvod

Ve svém dosavadním životě jsem se setkal s celou řadou inspirujících osobností, které spojuje jeden důležitý prvek – vášně a zapálení pro určité životní poslání. Ať už jde o majitele firem, programátory, manažery, fotografy a fotografky, právníky, asistentky, lékařky, personální konzultanty a mnohé další profese, tento specifický druh lidí odlišuje od zbytku světa zcela zásadní změna pohledu na život. Na soukromý život, ale zejména na ten profesní.

Trvalo několik let, než jsem se rozhodl pro sepsání této knihy. Tím posledním impulsem k tomu, abych napsal první řádky, bylo setkání s mým dlouholetým přítelem, který žije svůj osobní a profesní sen. Principy, které vyznává, jsou jednoduché, avšak je zapotřebí skutečné víry v sebe sama, ve svou vizi a cíle, aby mohl úspěch vykvést ve své plné síle a kráse.

Nezáleží příliš na tom, zda jsme, či nejsme materiálně bohatí. Náš život má mnohem větší cenu, než by bylo možné vyjádřit jakoukoli finanční částkou. Úspěch lidí nelze měřit pouze penězi. Skutečně úspěšní lidé dobře vědí, na jaké hodnoty je třeba zaměřit svou pozornost, a systematicky na nich pracují.

Někteří z těchto úspěšných lidí jsou mými přáteli, a tak jsem vděčný za to, že mohu s radostí použít jejich životní příběhy jako příklady úspěchu neměřitelného penězi.

KAPITOLA 1

Úspěšní a neúspěšní lidé

Charakteristika úspěšných a neúspěšných lidí

Pokud chceme charakterizovat úspěšného člověka, aniž bychom k jeho hodnocení použili žebříček materiálních statků, musíme se zaměřit na to, jak takový úspěšný jedinec žije. Existuje propracovaná charakteristika a definice úspěšných a neúspěšných lidí, která se mi opravdu líbí a kterou často využívám při svých seminářích či v rámci koučinku. Není černobílá a vystihuje podstatu úhlu pohledu na svět úspěšnými a neúspěšnými očima. Možná bychom tyto dvě skupiny měli raději pojmenovat jako jedny, kteří chtějí být úspěšní, a druhé, kteří úspěšní být nechtějí, ať už prozatím, nebo z principu.

Úspěšní lidé přejí úspěch ostatním. Radují se, když se daří kolegům, přátelům, dokonce i zcela neznámým lidem. Vytvářejí pozitivní energii jak ve svém okolí, tak uvnitř sebe sama. Pocit vnitřní spokojenosti s tím, co děláme, nás naplňuje klidem. Nepotřebujeme dokazovat okolí ani sami sobě, jak jsme dobří, prostě takoví jsme a jsme s tím spokojeni. Vzpomeň-

me si na to, když jsme byli malí a něco se nám podařilo. Byli jsme nadšením bez sebe. Museli jsme to hned někomu sdělit a byli jsme šťastní, když s námi někdo tuto radost sdílel a prožíval.

Neúspěšní lidé se spíše radují z chyb ostatních, neboť je zařazují do stejné kategorie. Zde hraje podstatnou roli ego, které říká: “Proč by měl být někdo lepší než já?”, “Mně se nedaří, tak proč by mělo někomu jinému?”. Často očekávají, že se něco pokazí nebo že se někomu něco nezdaří, v extrémních případech si takovou věc přímo přejí. Zaměřují se na negativní emoce a zároveň věnují přílišnou pozornost životům ostatních lidí. To je odvádí od vlastního cíle být úspěšným jedincem, pokud vůbec po úspěchu touží.

Úspěšní lidé chválí. Pochvalou oceňují hodnotu někoho jiného. Kromě pozitivní energie, kterou šíří, působí na ostatní také jako morální vzor a zdroj motivace. Vnější motivací vlastně získáváme zpětnou vazbu od svého okolí, že nás akceptuje a že jsme pro něj hodnotní. Ostatně uznání patří podle Maslowova hierarchického uspořádání potřeb mezi ty nejzákladnější lidské potřeby.

Mnohem důležitější je však vnitřní motivace. Odborná literatura popisuje motivaci jako *vnitřní stav dodávající jedinci energii při dosahování cíle*¹. Veškeré vnější podněty jsou sice příjemné pro naše ego, z dlouhodobého hlediska však nepředstavují dobrou investici. Abychom mohli úspěšně prosperovat jako osobnost, musíme si nastavit vnitřní motor, který bude fungovat bez ohledu na vnější okolnosti.

---

1 KASSIN, Saul a Veronika Balaščíková [PŘEKLAD DAGMAR BREJLOVÁ. *Psychologie*. Vyd. 1. Brno: Computer Press, 2007. ISBN 80-251-1716-2, str. 407.

Jako malé děti nemáme natolik rozvinutou schopnost vnitřní motivace, tu získáváme postupem času na základě zkušeností a také vědomého tréninku. Malé děti proto podléhají spíše kouzlu vnější motivace, která přináší určitý zisk. Vnější motivace je *touha angažovat se v nějaké činnosti kvůli penězům, uznání či jiným konkrétním odměnám*². Když budeš hodný a pracovitý, dostaneš čokoládu. Pro dítě představuje taková jednoduchá nabídka vcelku pochopitelný princip. Mnoho z nás pak na obdobných principech operuje celý svůj život. Co se ale stane, když nedostaneme žádný vnější podnět? U většiny lidí přijde zklamání a pochybnosti o sobě samém. Podívejme se například na přeplácené vrcholové manažery. I přesto, že jejich odměny bývají často neúměrné výkonu, ztrácejí o práci postupem času zájem. Výzkumy ukazují, že jsou peníze spíše určitými zabijáky motivace. Pomalu nás připravují o nadšení z činností, jež jsme předtím dělali rádi bez ohledu na finanční ohodnocení. Nejde ale jen o peníze. Pokud dostáváme příliš mnoho pochval, skončíme naprosto stejně. Nadměrné množství vnějších motivů nás udržuje v určité stagnaci, hibernaci. Necháme se chlácholit, zakonzervujeme se v tomto příjemném stavu a hibernujeme. Ne nadarmo se říká „neusni na vavřínech“. Hibernace ve stavu potěšeného ega brání osobnímu růstu.

V případě silné vnitřní motivace naštěstí žádné vnější impulsy nepotřebujeme. Motivuje nás určité puzení, nutkání, aniž bychom nutně očekávali odměnu nebo naopak trest. Ano, i trest je motivem. Udělám-li to dobře, budu odměněn, neudělám-li to dobře nebo vůbec, budu potrestán.

---

² KASSIN, Saul a Veronika Balaščíková [PŘEKLAD DAGMAR BREJLOVÁ. *Psychologie*. Vyd. 1. Brno: Computer Press, 2007. ISBN 80-251-1716-2, str. 429.

Cítíte ten rozdíl mezi vnějším a vnitřním impulsem? Proto bývá velmi těžké odolat tlaku neúspěšných lidí, kteří namísto pochvaly kritizují. Když jsme vnitřně nastaveni na svůj vlastní motor, vydržíme neochvějně odolávat negativnímu hodnocení druhých. Samozřejmě, objektivní kritika a sebekritika nám pomáhá objevovat drobné chyby naší osobnosti, abychom je kontinuálně vylepšovali a rostli. Mnozí lidé však používají kritiku jako zbraň. A je úplně jedno, zda ji použijí na svou obranu, nebo pro cílený útok. Kritizujeme-li druhé, snižujeme vlastně jejich hodnotu. Nezáleží na tom, jestli kritiku směřujeme přímo konkrétní osobě, nebo ji posíláme oklikou skrze další lidi, cíl je jednoznačný – poukázat na chybu druhého. Jde vlastně o demonstraci jisté nadřazenosti a převahy. Mnohdy se stává, že kritizující svaluje své vlastní chyby na druhého, a tím nejen snižuje jeho hodnotu, ale zároveň se zbavuje odpovědnosti.

Po vnitřní motivaci se tedy dostáváme k další důležité charakteristice úspěšných lidí – **schopnosti přijímat odpovědnost za svá rozhodnutí a činy**. Ačkoli by se mohlo zdát, že schopnost být odpovědný za to, co dělám, patří k výbavě každého dospělého člověka, praxe, zejména ta profesní, nám často ukazuje něco jiného.

Jako jedinci jsme součástí skupin, komunit a větších společenských celků a hrajeme několik různých rolí. Každá role má svá specifika a různou váhu v různých životních etapách a situacích. Jedno mají však společné – v každé z nich přijímáme nebo nepřijímáme odpovědnost za to, co jsme učinili nebo co se chystáme učinit. Pokud bychom chtěli definovat termín *přijmout odpovědnost* skutečně přesně a výstižně, měli bychom zohlednit také druhý aspekt, a to *nést odpovědnost, být odpovědným*. Tato paradigmatata neznamenají totéž.

Vraťme se opět do dětství a relativní bezstarostnosti, kdy se naše pozornost upírala k dětským hrám a poznávání nepoznaného. Lezli jsme na strom, ačkoli nás rodiče varovali před tím, že to není zrovna bezpečná zábava, chodili jsme loupit ovoce do cizích sadů, ačkoli jsme věděli, že se to nesluší, „zašívali“ jsme se za školou, případně jsme se nechali od starších kamarádů instruovat k tomu, abychom vyzkoušeli cigarety a alkohol. Taková bezstarostnost ale trvala jen do okamžiku, kdy jsme – logicky díky naivitě – narazili na následky svého chování a počínání. Jakmile jsme se zřítili z větve a zlomili si nohu, či nám začalo být špatně třeba z cigaret nebo alkoholu, a zároveň se do řešení následků konkrétní situace vložila vyšší autorita – tedy škola a rodiče –, cítili jsme se bezradně, nechápali jsme rozlícenost dospělých a odmítali nést vinu. Tenkrát jsme totiž vnímali svou odpovědnost jako vinu, neboť jsme si ji spojovali spíše s problémem a něčím negativním. Většinou jsme se bránili argumentací: „Ale já za to nemůžu, to zavinil někdo jiný.“ Sváděli jsme odpovědnost na cizí osoby a nepřízeň okolností. V případě lezení na stromy a nadměrného kouření a pití nás víceméně omlouvala neznalost a naivita. Postupem času jsme sbírali zkušenosti a přestali chápat odpovědnost jako vinu. Bohužel jsme si však určité návyky přenesli z dětství do dospělosti a chováme se podle stejných vzorců.

Cesta k úspěchu vede také cestou přijetí odpovědnosti za svá rozhodnutí, ta správná i ta špatná, za chyby a omyly, za důsledky všeho, co pro dosažení úspěchu učiníme. Když se nám něco podaří, máme z toho radost a rádi se pochopitelně hlásíme k vlastnictví patentu na úspěšný výsledek. Když se nám něco nedaří nebo nepodaří, raději se k tomu nehlásíme, abychom příliš nepoukázali na svůj neúspěch a snad i slabost,

jako bychom si nemohli dovolit mýlit se. Nejraději bychom se takové věci zbavili a přehráli ji na někoho jiného.

Hlavním důvodem pro přijetí odpovědnosti za svoje rozhodnutí není jen radost z dosažených výsledků na základě dobrých rozhodnutí, ale i přiležitost poučit se ze svých chyb vycházejících ze špatných kroků.

„Když prohrajete, nezapomeňte na tu lekci.“ – Dalajlama

Neúspěšní lidé mívají problém dělat klíčová rozhodnutí a nést „více odpovědnosti, než je třeba“. Ideálně tedy žádnou, nebo takovou, která se dá přehrát na druhé, a tak se raději vyhýbají činností a situacím, ve kterých by taková rozhodnutí museli dělat. Jsou spíše pasivní. Záměrně pasivní.

Lidé s tímto charakterovým rysem fungují na principu „kdo nic nedělá, nic nezkaží“, tedy neudělám-li něco, co by mohlo vyústit v chybu, nemusím být za to zodpovědný. Raději to ani nezkusí. Neschopnost či neochota přijmout odpovědnost za chybné rozhodnutí nás vede k ustrnutí na místě. Pokud neověřujeme správnost svého rozhodnutí, můžeme se někdy posunout kupředu? Nemůžeme. Je to stejné jako v dětství, kdy zkusíme různé možnosti bez znalosti následků a konsekvencí. Saháme na horké hrnce a spálíme se. Kdo se spálil? My sami. Naše zodpovědnost. A zkušenost. Půjčíme kamarádce, kterou dobře neznáme, svou oblíbenou panenku a už nám ji nikdy nevrátí? Zkušenost. Zodpovědně jsme se sami rozhodli. Učíme se tvrdě na zkoušku namísto flámování s kamarády z baru a „dáme ji za jedna“? Zkušenost, za kterou vdčíme sami sobě. Půjčíme si tajně auto rodičů a nabouráme ho? Musíme pak po brigádách vydělávat na jeho opravu. Kdo je za to zodpovědný? Rodiče, kteří neuhlídali své dítě? Ne,

jsme to my. Přijímáme odpovědnost za svou chybu. Sbíráme zkušenosti, děláme klíčová rozhodnutí a chyby, měníme se. Někdo zůstane nezodpovědný po celý svůj život, někdo se naučí být odpovědným.

Se schopností přijímat odpovědnost za svá rozhodnutí a činy souvisí termín **transformační perspektiva**. Úspěšní lidé se na svůj život dívají jako na neustále se měnící, nebo chcete-li živoucí organismus. Jsou nakloněni proměňám sebe sama, svého okolí a okolností, ať už jsou akcelerovány jimi samotnými, či jsou tyto proměny vedeny vnějšími vlivy.

Věci se mění, ať chceme, či nechceme. Někdy jsme schopni je sami spouštět, jindy nás potkávají nepřipravené a plné strachu, že bude ještě hůř, než bylo. Beze změn by se ale v našich životech nic zásadního nedělo. Neměli bychom možnost růst, poučovat se z chyb, nebo se na změny připravovat. Transformační perspektiva má své výhody. Předně nám definuje pravidla hry a můžeme se na ni spolehnout. Úspěšní lidé zkrátka věří, že je změna jako součást našeho každodenního jednání *nevyhnutelná*. Taková nevyhnutelnost nesouvisí výhradně s kauzalitou³, natož s fatalismem. Určitě existují tzv. osudové okamžiky, ale ne vždy mají změny reálnou příčinu a jasný důsledek. Myšlenka na to, že jsme zmítáni osudem a vlajeme jako praporek ve větru, nepatří příliš do skupiny paradigmat úspěšných lidí. Schopnost nahlížet na různé situace z transformační perspektivy nám dokáže ušetřit mnohá trápení, neodvádí nás od cíle a často nám také otevře dveře k úspěchu. Pokud nechceme přijmout změnu, bráníme se jí, nebo se zkrátka jen bojíme, co bude dál, bývá to pak často horší a horší. Dlíme v představách, jak se nám dařilo, říkáme si, proč se to muselo

---

3 Příčinná souvislost, vztah mezi příčinou a jejím následkem.

stát zrovna nám, jsme nuceni vystupovat z komfortní zóny. Úspěšní lidé akceptují změnu jako přirozenou součást života, někdy jako výzvu. Ekonomové hovoří o transformaci ekonomického systému, psychoterapeuti o transformaci vědomí, východní náboženství pracují s pojmem duchovní transformace. V tomto pojetí má transformace jasně pozitivní náboj. Očekává se zlepšení současného stavu.

Na druhou stranu transformační perspektiva neřeší princip kauzality. Změnu k lepšímu nelze považovat za odměnu, změnu k horšímu za trest. Někdy si říkáme: „Když se budu v práci hodně snažit, určitě dostanu přidáno.“ Vytvoříme si domněnku, svou vlastní teorii a očekáváme odměnu. Co když přidáno nedostaneme? Co když nás naopak propustí? Je to výsledek našeho selhání? Ne, není. Je to jednoduše změna. Nemuseli jsme udělat vůbec nic špatně – proč taky, vždyť jsme se snažili podávat ten nejlepší výkon, aby nás po zásluze ocenili. Příčinou mohla být restrukturalizace firmy, prosté snižování stavů, a na nás padl výběr. Čistě matematicky. A co když díky tomu získáme někde jinde mnohem lepší práci za mnohem příznivějších platových podmínek? Jak by to bylo možné? Vždyť jsme původně tento vývoj nečekali, neplánovali, ani by nás to nenapadlo. Taková je přesně změna. My máme na výběr ji akceptovat, aniž bychom ji hned museli považovat za nějakou výzvu, nebo neakceptovat. Není to ovšem o principu *něco za něco*.

Naproti tomu lidé, kteří v životě očekávají, že věci fungují na principu *něco za něco*, nahlízejí na život z **transakční perspektivy**. Na výměnném obchodu není z praktického hlediska nic špatného. Pokud ale neumíme vnímat život jinak než jako směnu, nezřídka se nám stane, že jsme zklamaní. Zklamání z toho, že se změní okolnosti. Čekáme, že získáme

nějakou protislužbu, protinabídku nebo odměnu, protože jsme pro druhé už něco vykonali, ale nic nepřijde. Lidé s transformační perspektivou berou změnu jako součást života a neočekávají pokaždé výhody a věci na oplátku. Lidé s transakční perspektivou očekávají spravedlivou odměnu za svou snahu.

Nejlépe se to pozná, když po nás někdo požaduje pomocnou ruku. A hlavně když pro nás taková pomoc znamená nepohodlí. Zeptáme-li se sami sebe: „A co z toho budu mít já,“ je jasné, že myslíme na výměnný obchod. Když už to pro mě bude nepohodlné, chci z toho mít nějakou výhodu, která nepohodlí vykompenzuje. Nebudu to dělat zadarmo. Když mi to nic nepřinese, dělat to nebudu.

Samotný princip úspěchu není založen na transakci. Transakce – pokud úspěch chceme měřit také penězi – přichází mnohem později a je jen jednou z mnoha součástí úspěchu. Mnohem častěji něco investujeme bez nároku na zisk, obětujeme své pohodlí, čas, peníze, koníčky, někdy dokonce i některé přátele. Pak nelze hovořit o výměnném obchodu. Určitě ne o výhodné směně.

Kdyby z pohledu transakční perspektivy přemýšleli všichni úspěšní lidé a významné osobnosti, které přinesli lidstvu ty největší objevy, myšlenky a vynálezy, nic převratného by nevzniklo. Představme si zapáleného vědce, který věří své teorii, tře bídu s nouzí, na své bádání si půjčuje od přátel, má prokazatelné výsledky a nadšení svou myšlenku zhmotnit. Jednoho rána by se probudil a začal by kalkulovat. Co mi to teď přináší? Nic. Víím, že jdu správným směrem, ale chci spravedlivou odměnu. Mám zapotřebí žít takový život? Tak to tedy ne! Zadarmo to dělat nebudu! Byl by konec

objevu. A co takhle začínající podnikatelé? Jeden můj přítel dokonce prodal byt, aby mohl nakoupit stroje pro svou výrobu potravin. Musel něco změnit i směnit. Ano, toto byla směna. Vyměnil pohodlí a jistotu za dočasné nepohodlí, nejistotu a riziko, že o vše přijde. Rozhodně však nezískal žádnou odměnu, prospěch ani výhodu. Díval se na danou situaci jako na nutnou změnu, bez které se nepohne ke svému cíli. Transformoval jednu věc do druhé. Mnoho jiných objevů a podnikatelských záměrů začalo právě takovou změnou.

Úspěšní lidé vnímají transformaci jako něco, co jim přináší radost. Měníme se, rosteme. Mění se svět kolem nás, což nás těší, vše se vyvíjí, nic neustrne na místě. Transakční pohled na život přináší častá zklamání, protože vychází z našeho subjektivního očekávání. Vyměňujeme očekávání za odměnu. Když odměna nepříjde, jsme smutní a zklamaní. Říkáme, že svět není spravedlivý. Počítáme s tím, že funguje na základě jakési rovnice. Má dáti, dal. Někdy ovšem jen vezme, nedá nebo dá někomu jinému. Ne protože by nebyl spravedlivý, ale protože je to život. Tedy kontinuální změna. Potěšení ze změny je důkazem toho, že chápeme transformaci jako nedílnou součást života.

Jednou ze změn je transformace pohledu na svět. Často slyšíme, jak někdo o někom říká, že „je v pohodě“. Být v pohodě znamená nalézt vnitřní rovnováhu, ať už se kolem nás děje něco dobrého, nebo špatného. Jde o vnitřní pocit štěstí a uvědomování si sebe sama v širším kontextu. Zdravé sebevědomí a pocit sounáležitosti vytvářejí živnou půdu úspěchu. K tomu, abychom jej mohli dosáhnout, potřebujeme pomocníky, spolupracovníky, uživatele a diváky. Pomocníkem chápeme spřízněnou duši, někoho, kdo nám dodává sílu, podporuje nás a vidí v našem konání

smysl. Spolupracovníkem rozumíme všechny ty, které naše počinání zajímá a kteří by rádi přidali svou ruku k dílu. Uživatel užívá plody naší činnosti, ať už se zabýváme čímkoli. A nakonec divák sleduje vše, co děláme, hodnotí, poskytuje zpětnou vazbu, případně šíří naše dobré jméno.

Lidé s pozitivním nábojem dokáží strhnout ostatní na svou stranu. Jsou odrazem životní filosofie založené na principu radosti, motivace a kontinuálního růstu. Se škarohlídy se jen těžko pouští do nových projektů, byť by byl jejich potenciál růstový. Z úspěšných lidí číší **radost**.

Pesimismus nepatří do slovníku úspěšných lidí. Černé myšlenky vyvolávají negativní emoce a ty se pak odrážejí v celkovém nastavení mysli. Pokud nejsme v pohodě a vyzařuje z nás negace, nejsme důvěryhodní v tom, co děláme, tudíž neovládáme motivovat pomocníky, nedokážeme přilákat spolupracovníky, odrazujeme uživatele a přicházíme o diváky, pokud jsme vůbec nějaké měli. Z neúspěšných lidí vyzařuje hněv a zlost. Zlobí se na své okolí, okolnosti, nepřízeň osudu, bezvýhodnost situací, všude vidí problém a překážku. Takový člověk nemůže být už z principu „v pohodě“.

„Pesimista vidí komplikaci v každé příležitosti, optimista vidí příležitost v každé komplikaci.“ – Winston Churchill

Rozhodně není náhodou, že úspěšní lidé patří do skupiny pozitivně smýšlejících. Většina těchto lidí vnímá nekonečné možnosti růstu a úspěchu a podporuje ostatní, aby cítili to samé a posouvali sebe a své okolí kupředu. Protože dobře vědí, jaké pocity pramení z pozitivního smýšlení a dosažených cílů, přejí tuto radost ostatním.